

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 1074

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 noiembrie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		
155.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 124/2020 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului.....	2
156.	— Hotărâre privind completarea Regulamentului Senatului	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 399 din 15 septembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 27 și ale art. 33 alin. (1) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie.....	3-6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 51 din 28 septembrie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	7-15

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 124/2020****privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) și ale art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 49 și 50 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 124/2020 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1280 din 22 decembrie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. VI — Componența Comisiei pentru afaceri europene, domnul senator Dîncu Vasile — Grupul parlamentar

al Partidului Social Democrat — se include în componența comisiei în locul domnului senator Tîlvăr Angel — Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat.

2. La anexa nr. XIV — Componența Comisiei pentru cultură și media, domnul senator Tîlvăr Angel — Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat — se include în componența comisiei în locul domnului senator Dîncu Vasile — Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 7 noiembrie 2022, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 7 noiembrie 2022.
Nr. 155.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**privind completarea Regulamentului Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 67 din Constituția României, republicată,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 23 iunie 2022, cu modificările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. **La articolul 165, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:**

„(2¹) Raportul va cuprinde toate argumentele, atât în favoarea aprobării cererii, cât și pe cele împotriva aprobării acesteia. Argumentele în favoarea aprobării cererii sunt cele formulate de senatori, precum și cele cuprinse în solicitarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Argumentele împotriva aprobării cererii sunt cele formulate de senatori, precum și cele formulate de ministrul în cauză și de apărătorii acestuia. Toate argumentele vor fi raportate la îndeplinirea criteriilor și liniilor directe pentru ridicarea imunității parlamentare cuprinse în capitolul V din «Raportul Comisiei de la Veneția privind scopul și ridicarea imunității parlamentare CDL-AD (2014)011».”

2. **La articolul 190, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alin. (7¹), cu următorul cuprins:**

„(7¹) Raportul va cuprinde toate argumentele, atât în favoarea aprobării cererii, cât și pe cele împotriva aprobării acesteia. Argumentele în favoarea aprobării cererii sunt cele formulate de senatori, precum și cele cuprinse în cererea ministrului de justiție. Argumentele împotriva aprobării cererii sunt cele formulate de senatori, precum și cele formulate de senatorul în cauză și de apărătorul acestuia. Toate argumentele vor fi raportate la îndeplinirea criteriilor și liniilor directe pentru ridicarea imunității parlamentare cuprinse în capitolul V din «Raportul Comisiei de la Veneția privind scopul și ridicarea imunității parlamentare CDL-AD (2014)011».”

Art. II. — Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 23 iunie 2022, cu modificările ulterioare, precum și cu completările aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 7 noiembrie 2022, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 7 noiembrie 2022.
Nr. 156.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 399**

din 15 septembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 27 și ale art. 33 alin. (1) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Maria Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 27 și ale art. 33 alin. (1) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, excepție ridicată de Maria Sanda Borcan, Oana-Iuliana Borcan, Cristina Plettner și Oana Jessica Plettner în Dosarul nr. 14.202/215/2017/a2 al Judecătoriei Craiova — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 355D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, pornind de la critica autoarelor excepției, potrivit căroră vehiculele cu tracțiune animală sunt excluse *expressis verbis*, printr-o manifestare de voință a legiuitorului, de la obligativitatea încheierii unei polițe RCA, context în care nu poate fi antrenată intervenția Biroului Asigurătorilor de Autovehicule din România, reprezentantul Ministerului Public învederează faptul că unul dintre actele necesare încheierii unei polițe RCA este certificatul de înmatriculare. Or, atât timp cât vehiculele cu tracțiune animală nu sunt prevăzute cu propulsie mecanică, efectuarea inspecției tehnice periodice, în acest context, este imposibilă și illogică.

4. Nu în ultimul rând, referitor la invocarea dispozițiilor constituționale și internaționale privind discriminarea, menționează că în art. 19 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală legiuitorul a prevăzut că persoana vătămată sau succesorii acesteia se pot constitui parte civilă împotriva inculpatului, iar prin alin. (5) al aceluiași articol a statuat că repararea prejudiciului material și moral se face potrivit dispozițiilor legii civile. Astfel, potrivit art. 1.349 din Codul civil, care consacră răspunderea civilă delictuală, persoana care se face vinovată de crearea unui prejudiciu este obligată să îl repare integral.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 1 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 14.202/215/2017/a2 al Judecătoriei Craiova — Secția penală, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 27 și ale art. 33 alin. (1) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea**

obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Maria Sanda Borcan, Oana-Iuliana Borcan, Cristina Plettner și Oana Jessica Plettner, în calitate de succesori legali ai victimei decedate, Dorel Borcan, constituite părți civile în cauza penală prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților Anișoara Stoian și Paul Rusu pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă ca urmare a conducerii pe drumurile publice a unui vehicul cu tracțiune animală.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarele acesteia susțin, în esență, că persoanele prejudiciate în urma unui accident rutier produs de un vehicul cu tracțiune animală nu se pot îndrepta împotriva Biroului Asigurătorilor de Autovehicule din România pentru a obține repararea integrală a prejudiciului produs. În acest sens, arată că, potrivit art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, sunt supuse înregistrării tramvaiele, troleibuzele, mopedele, tractoarele agricole sau forestiere, inclusiv remorcile destinate a fi tractate de acestea, vehiculele lente, precum și vehiculele cu tracțiune animală. Consideră că din interpretarea acestui text rezultă fără echivoc faptul că pentru vehiculele cu tracțiune animală este instituită obligativitatea înregistrării, însă, cu toate acestea, dispozițiile criticate exclud în mod imperativ posibilitatea acordării de despăgubiri de către Biroul Asigurătorilor de Autovehicule din România prin Fondul de Protecție a Victimelor Străzii în cazul producerii unui eveniment rutier în care este implicat și acest tip de vehicul, o atare limitare fiind discriminatorie, creând o situație defavorabilă victimei unui astfel de accident față de victima unui accident produs de un autoturism, autocamion, moped, tramvai etc., care se poate îndrepta împotriva Biroului Asigurătorilor de Autovehicule din România pentru a obține repararea integrală a prejudiciului cauzat.

7. **Judecătoria Craiova — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, instanța susține că pentru justa soluționare a cauzei este necesar a se clarifica în ce măsură este constituțional ca prin termenul *vehicul* să se înțeleagă numai mijloc de transport cu sau fără propulsie proprie, destinat deplasării pe uscat, inclusiv orice tip de remorcă, indiferent dacă este cuplată sau nu, pentru care în România există obligația legală de înmatriculare sau înregistrare, excluzându-se din accepțiunea acestui termen vehiculul cu tracțiune animală. Apreciază că, astfel, se creează o situație disproporționată și discriminatorie pentru victima unui accident rutier în care a fost implicat un autovehicul cu tracțiune animală față de victima unui accident rutier ce a avut la bază activitatea culpabilă a unui conducător de autoturism, autocamion, moped, tramvai etc. În acest context, arată că legislația actuală exclude posibilitatea persoanei prejudiciate în cadrul unui accident produs de un vehicul cu tracțiune animală de a se putea îndrepta împotriva Biroului Asigurătorilor de Autovehicule din România, prin Fondul de Protecție a Victimelor Străzii, și, în consecință, de a putea obține repararea integrală

a prejudiciului cauzat. Așa fiind, instanța consideră că prin instituirea unei astfel de limitări în cadrul dispozițiilor art. 2 pct. 27 și ale art. 33 alin. (1) din Legea nr. 132/2017, ce exclude posibilitatea victimei unui accident de circulație în care este implicat un vehicul cu tracțiune animală de a se adresa împotriva Biroului Asigurătorilor de Autovehicule din România, se aduce atingere dreptului de proprietate al acestor categorii de victime, consacrat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 2 pct. 27 și ale art. 33 alin. (1) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 12 iunie 2017, care au următorul cuprins normativ:

— Art. 2: „*Termenii și expresiile utilizați/utilizate în prezenta lege au înțelesul prevăzut la art. 1 alin. (2) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările ulterioare, precum și următoarele semnificații: [...]*

27. *vehicul — mijloc de transport cu sau fără propulsie proprie, destinat deplasării pe uscat, inclusiv orice tip de remorcă, indiferent dacă este cuplată sau nu, pentru care în România există obligația legală de înmatriculare sau înregistrare, cu excepția celor care se deplasează pe șine, altele decât tramvaiele, bicicletelor sau vehiculelor cu tracțiune animală;”;*

— Art. 33 alin. (1): „*În calitate de organism de plată a despăgubirilor, BAAR garantează fără a avea beneficiu de discuțiune despăgubirea persoanelor prejudiciate, rezidenți ai statelor membre, prin accidente produse pe teritoriul României sau pe teritoriul unui alt stat membru decât statul lor de rezidență, prin intermediul unor vehicule sau tramvaie care staționează în mod obișnuit pe teritoriul României sau pe teritoriul unui stat al cărui birou național auto nu a semnat Acordul multilateral, neasigurate RCA cu toate că, în conformitate cu prevederile legii, pentru acestea trebuia încheiată asigurarea RCA sau prin intermediul unor vehicule neidentificate, în următoarele condiții:*

a) *dacă vehiculul sau tramvaiul a fost identificat, dar nu era asigurat pentru RCA, se acordă despăgubiri atât pentru daune materiale, cât și pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății ori pentru deces;*

b) *dacă vehiculul sau tramvaiul rămâne neidentificat, se acordă despăgubiri doar pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății ori pentru deces; se acordă despăgubiri și pentru daune materiale cu aplicarea unei franșize de 500 de euro în echivalent lei la cursul comunicat de Banca Națională a*

României la data producerii accidentului, dacă în urma unui astfel de accident a rezultat decesul unei persoane sau s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății unei persoane o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile; accidentul produs de un vehicul care a rămas neidentificat este accidentul în care respectivul vehicul a intrat în coliziune directă cu persoana accidentată sau cu bunul pe care l-a avariat, după care a părăsit locul accidentului;

c) *în situația producerii riscului pe perioada suspendării contractului RCA, conform art. 6 alin. (6).”*

12. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate aceste dispoziții contravin normelor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 — *Tratatelor internaționale privind drepturile omului*, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și prevederilor art. 2 și 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și celor ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 1 pct. 1 din Directiva 2009/103/CE din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 263 din 7 octombrie 2009, astfel cum a fost modificată prin Directiva nr. 2.118 din 24 noiembrie 2021, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 430 din 2 decembrie 2021, prin *vehicul se înțelege: „(a) orice autovehicul acționat exclusiv în mod mecanic pe uscat, dar care nu se deplasează pe șine, cu:*

(i) *o viteză maximă constructivă mai mare de 25 km/h; sau*

(ii) *o masă proprie maximă mai mare de 25 kg și o viteză maximă constructivă mai mare de 14 km/h;*

(b) *orice remorcă destinată utilizării cu un vehicul menționat la litera (a), indiferent dacă este cuplată sau necuplată.”* În același sens sunt și prevederile cuprinse în art. 1 din Directiva 72/166/CEE din 24 aprilie 1972 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și introducerea obligației de asigurare a acestei răspunderi, publicată în Ediția specială a Jurnalului Oficial din 1 ianuarie 2007, potrivit căreia *vehicul înseamnă „orice vehicul cu motor destinat transportului pe uscat și acționat în mod mecanic, dar care nu se deplasează pe șine, inclusiv orice tip de trailer, indiferent dacă este cuplat sau nu”.*

14. Din perspectiva dreptului intern, Curtea reține că, potrivit art. 2 pct. 27 din Legea nr. 132/2017, prin *vehicul se înțelege* acel „*mijloc de transport cu sau fără propulsie proprie, destinat deplasării pe uscat, inclusiv orice tip de remorcă, indiferent dacă este cuplată sau nu, pentru care în România există obligația legală de înmatriculare sau înregistrare, cu excepția celor care se deplasează pe șine, altele decât tramvaiele, bicicletelor sau vehiculelor cu tracțiune animală;”*. De asemenea, potrivit art. 6 pct. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, prin *vehicul se înțelege* „*sistemul mecanic care se deplasează pe drum, cu sau fără mijloace de autopropulsare, utilizat în mod curent pentru transportul de persoane și/sau bunuri ori pentru efectuarea de servicii sau lucrări*”. Așa fiind, atât din perspectiva normelor europene enunțate, cât și a cadrului normativ național, rezultă opțiunea clară a legiuitorului de a reglementa noțiunea de vehicul — ca participant la circulația pe drumurile publice — ca fiind acel vehicul cu motor, acționat exclusiv în mod mecanic și care se deplasează pe drum, cu sau fără mijloace de autopropulsare.

15. Curtea observă, de asemenea, că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, orice vehicul care circulă pe drumurile publice trebuie să corespundă normelor tehnice privind siguranța circulației rutiere, protecția mediului și utilizarea conform destinației, sens în care, pentru a corespunde exigențelor legale privind siguranța circulației rutiere, art. 14 din ordonanța de urgență prevede că *„tramvaiele, troleibuzele, mopedele, tractoarele agricole sau forestiere, altele decât cele prevăzute la art. 13 alin. (2), inclusiv remorcile destinate a fi tractate de acestea, vehiculele lente, precum și vehiculele cu tracțiune animală se înregistrează la nivelul primarilor comunelor, ai orașelor, ai municipiilor și ai sectoarelor municipiului București, care, prin compartimentele de specialitate, țin și evidența acestora”*. Art. 6 pct. 161 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 stipulează că *„înmatricularea/înregistrarea reprezintă operațiunea administrativă prin care se atestă că un vehicul poate circula pe drumurile publice. Dovada atestării înmatriculării/înregistrării este certificatul de înmatriculare/înregistrare și numărul de înmatriculare/înregistrare atribuit.”*, iar potrivit art. 165 alin. (1) lit. a) din subsecțiunea 3, secțiunea a 4-a cuprinsă în capitolul V din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, conducătorul vehiculului cu tracțiune animală este obligat să aibă asupra lui actul de identitate, certificatul de înregistrare, iar pe vehicul montate plăcuțele cu numărul de înregistrare. Curtea observă, totodată, că, potrivit dispozițiilor art. 76 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, *„Vehiculele înmatriculate sau înregistrate, cu excepția celor cu tracțiune animală, care circulă pe drumurile publice, trebuie să aibă asigurare obligatorie pentru răspundere civilă în caz de pagube produse terților prin accidente de circulație, conform legii.”*

16. Din examinarea dispozițiilor mai sus menționate, Curtea reține obligația conducătorilor vehiculelor cu tracțiune animală doar de înregistrare a acestor vehicule, spre deosebire de proprietarii/utilizatorii vehiculelor expres nominalizate la art. 2 pct. 27 din Legea nr. 132/2017, cărora, potrivit art. 3 din acest act normativ, le incumbă obligația încheierii unui contract de asigurare de răspundere civilă auto obligatorie pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie, a cărui încheiere se constată prin polița de asigurare RCA. O atare obligație rezultă de altfel și din dispozițiile art. 3 din cuprinsul Directivei 2009/103/CE prin care se stipulează că *„fiecare stat membru ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că răspunderea civilă pentru pagubele produse de un vehicul care staționează în mod obișnuit pe teritoriul lor este acoperită prin asigurare”*.

17. Așa fiind, referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 27 din Legea nr. 132/2017, Curtea constată că vehiculele cu tracțiune animală sunt supuse unui alt regim în ceea ce privește circulația rutieră, context în care subliniază că elementul esențial care determină modalitatea distinctă de acordare a despăgubirilor, în sensul intervenției Biroului Asiguratorilor de Autovehicule din România, către persoanele prejudiciate în urma unui accident produs de un vehicul cu tracțiune animală, față de persoanele prejudiciate în urma unui accident produs de un alt tip de vehicul, este tocmai existența contractului de asigurare de răspundere civilă auto obligatorie.

18. În acest sens, Curtea Constituțională reține că în considerentele Deciziei nr. 86 din 20 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 17 ianuarie

2018, paragraful 55, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a subliniat că raporturile juridice dintre asigurat și asigurător își au fundamentul în contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, în vreme ce raporturile juridice dintre terțul păgubit și asigurat își au izvorul în fapta delictuală a asiguratului producătoare de pagube morale sau materiale în patrimoniul, respectiv persoana terțului păgubit.

19. De asemenea, cu privire la pretinsa neconstituționalitate a art. 33 alin. (1) din Legea nr. 132/2017, Curtea observă că prin aceste dispoziții legiuitorul reglementează atribuțiile Biroului Asiguratorilor de Autovehicule din România, în calitate de organism de plată a despăgubirilor, iar corespondentul acestuia se regăsește în cuprinsul art. 10 alin. (1) din Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi, intitulat *„Organismul responsabil cu despăgubirea”*, care prevede că *„fiecare stat membru instituie sau autorizează un organism responsabil cu despăgubirea, cel puțin în limitele obligației de asigurare, a pagubelor materiale sau a vătămărilor corporale cauzate de un vehicul neidentificat sau de un vehicul pentru care nu a fost îndeplinită obligația de asigurare prevăzută la articolul 3 din directivă”*.

20. Referitor la Fondul de Protecție a Victimelor Străzii, dintr-un scurt istoric al reglementării, Curtea reține că acesta era prevăzut inițial în cuprinsul art. 5¹ alin. (1) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări (în prezent abrogată), fiind constituit ca asociație, persoană juridică de drept privat fără scop patrimonial, având ca membri toți asiguratorii autorizați să practice asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de autovehicule. La alin. (9) lit. b) pct. 1 (i) al aceluiași articol se prevedea că acest fond se constituie în scopul de a despăgubi persoanele păgubite prin accidente de autovehicule, dacă autovehiculul, respectiv tramvaiul care a provocat accidentul a rămas neidentificat sau nu era asigurat pentru răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule, cu toate că, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, proprietarul acestuia avea obligația să încheie o astfel de asigurare. Ulterior, prin art. 1 alin. (2) pct. 16 din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 octombrie 2015, fondul național de protecție era definit ca fiind asociația, persoană juridică de drept privat fără scop patrimonial, constituită din toate societățile autorizate să practice asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de autovehicule, fiind denumit Fondul de Protecție a Victimelor Străzii, pct. 16 fiind ulterior modificat prin Legea nr. 158/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 29 iulie 2020, în sensul că, în prezent, fondul național de protecție este organismul prevăzut la art. 10 alin. (1) din Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi, în România acesta fiind Biroul Asiguratorilor de Autovehicule din România.

21. Astfel, potrivit art. 32 alin. (1) din Legea nr. 132/2017, Biroul Asiguratorilor de Autovehicule din România se constituie ca asociație profesională, independentă și autonomă a tuturor societăților de asigurare, indiferent de forma de organizare și de

statul în care își au sediul social, care, în baza legii, au dreptul să practice în România asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse terțelor persoane prin accidente de vehicule, fiind organism de plată a despăgubirilor, în conformitate cu prevederile art. 33 din lege. Totodată, potrivit art. 32 alin. (3) din Legea nr. 132/2017, pentru îndeplinirea atribuțiilor de organism de plată a despăgubirilor, acesta își constituie o structură proprie denumită Fondul național de protecție, prin contribuția tuturor membrilor, proporțională cu volumul primelor brute încasate din vânzarea contractelor RCA/Carte Verde.

22. Prin urmare, rezultă fără echivoc faptul că Fondul de Protecție a Victimelor Străzii acordă despăgubiri persoanelor prejudiciate ca urmare a unor accidente de vehicule doar dacă vehiculul care a provocat accidentul nu era asigurat pentru răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, deși legea prevedea expres obligativitatea asigurării. Or, în speță, Curtea reține că infracțiunea de ucidere din culpă reținută în sarcina inculpatei este consecința accidentului provocat ca urmare a conducerii unui vehicul cu tracțiune animală, exclus *expressis verbis* de legiuitor de la obligativitatea încheierii unei polițe RCA, împrejurare ce conduce, în mod evident, la lipsa temeiului legal pentru implicarea în cauză a Biroului Asigurătorilor de Autovehicule din România prin Fondul de Protecție a Victimelor Străzii.

23. Așa fiind, raportat la criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că nu se poate reține existența vreunei situații discriminatorii instituite între persoanele prejudiciate ca urmare a unui accident rutier produs de un vehicul cu tracțiune animală, care nu se pot îndrepta către Biroul Asigurătorilor de Autovehicule din România, și persoanele prejudiciate ca urmare a unui accident produs de un autoturism, autocamion, moped, tramvai etc., întrucât acestea din urmă, în baza asigurării obligatorii de răspundere civilă auto, au dreptul, direct sau prin mandatar, să înainteze cererea de despăgubire către asigurătorul RCA ori către propriul asigurător RCA în cazul decontării directe, în situația producerii unui risc acoperit prin asigurarea RCA, sau către Biroul Asigurătorilor de Autovehicule

din România, în cazul producerii unui risc acoperit de acesta în condițiile prevăzute de lege.

24. De altfel, în jurisprudența constantă a Curții Constituționale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 711 din 5 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 25 februarie 2020) s-a statuat că principiul egalității în drepturi nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite. De asemenea, Curtea a statuat că principiul egalității nu presupune uniformitate, așa încât toate situațiile să fie tratate în același fel, ci presupune ca unor situații egale să le corespundă un tratament egal, iar la situații diferite să existe un tratament diferit. Principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite.

25. Circumstanțiat situației de fapt din speță, Curtea subliniază că, în ipoteza în care accidentul a fost provocat de un vehicul ce nu este asigurat de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, drepturile persoanei păgubite pot fi valorificate prin exercitarea acțiunii civile alăturate acțiunii penale în cadrul procesului penal. Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 19 alin. (1), (2), (4) și (5) din Codul de procedură penală, acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale. Potrivit aceluiași cod, persoana chemată în procesul penal să răspundă, potrivit legii civile, pentru pagubele provocate prin fapta învinuitului sau inculpatului se numește parte responsabilă civilmente. Acțiunea civilă se exercită de persoana vătămată sau de succesorii acesteia, care se constituie parte civilă împotriva inculpatului și, după caz, a părții responsabile civilmente. Acțiunea civilă se soluționează în cadrul procesului penal, dacă prin aceasta nu se depășește durata rezonabilă a procesului, iar repararea prejudiciului material și moral se face potrivit dispozițiilor legii civile.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Maria Sanda Borcan, Oana-Iuliana Borcan, Cristina Plettner și Oana Jessica Plettner în Dosarul nr. 14.202/215/2017/a2 al Judecătorei Craiova — Secția penală și constată că dispozițiile art. 2 pct. 27 și ale art. 33 alin. (1) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Craiova — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 septembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 51**din 28 septembrie 2022**

Dosar nr. 1.002/1/2022

Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Adina Claudia Cioflan	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie	— judecător la Secția penală
Rodica Cosma	— judecător la Secția penală
Valentin Gheorghe Chitidean	— judecător la Secția penală
Laura Mihaela Soane	— judecător la Secția penală
Adriana Ispas	— judecător la Secția penală
Francisca Maria Vasile	— judecător la Secția penală

Pe rol se află soluționarea sesizării formulate de către Tribunalul Galați, în baza art. 476 alin. (1) raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

Dacă zilele considerate ca fiind executate în baza Legii nr. 169/2017 avute în vedere la îndeplinirea fracției de pedeapsă pentru acordarea liberării condiționate și menționate ca fiind câștigate în cuprinsul hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat cererea sau propunerea de liberare condiționată rămân câștigate chiar și după pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 242 din 8 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, și se deduc din pedeapsa rezultată ca urmare a contopirii potrivit regulilor reglementate de art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) raportat la art. 473 alin. (8) din Codul de procedură penală și art. 36 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată participă doamna Adina Andreea Ciuhan Teodoru, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — republicat, cu completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit în cauză de către judecătorul-raportor, acesta fiind comunicat părților potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Totodată, s-a învederat că, urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru a acordat cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie, a susținut că în speță nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, întrucât problema semnalată de instanța de trimitere nu constituie o chestiune de drept în sensul art. 475 din Codul de procedură penală, care să determine activarea mecanismului de unificare a practicii judiciare.

Astfel, doamna procuror a subliniat că în contextul mecanismelor de unificare a practicii judiciare rolul instanței supreme nu este acela de a interveni în procesul de aplicare a legii în cazurile deduse judecătii, ci doar de a oferi o interpretare a normelor legale, acolo unde acest lucru se impune ca urmare a modului lor de redactare și a existenței unor interpretări diferite.

Cu referire la sesizarea formulată de Tribunalul Galați, doamna procuror a susținut că prevederile legale ce se solicită a fi interpretate, respectiv art. 40 și art. 105 din Codul penal, sunt clare, iar aplicabilitatea lor în cauză nu necesită lămuriri.

Astfel, în cauză, prin contestația la executare cu care este investită în prezent instanța de trimitere, contestatorul solicită micșorarea cuantumului pedepsei rezultante aplicate definitiv. În raport cu situația juridică a contestatorului, zilele considerate executate în baza dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal nu duc și nu pot duce niciodată la o reducere efectivă a pedepsei aplicate prin hotărârea de condamnare definitivă. Acestea ar putea fi, eventual, valorificate la soluționarea unei cereri sau propuneri de liberare condiționată din executarea pedepsei rezultate în urma contopirii.

Într-o astfel de ipoteză, a precizat doamna procuror, ceea ce se pune în discuție nu este valorificarea unui drept stabilit cu autoritate de lucru judecat prin hotărârea de liberare condiționată din pedeapsa anterioară, ci încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârii prin care s-a stabilit cu caracter definitiv pedeapsa pe care o execută în prezent.

În raport cu aspectele precizate mai sus, doamna procuror a susținut că nici anterior Deciziei nr. 242 din 8 aprilie 2021 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, situația juridică a contestatorului nu impunea vreo micșorare a pedepsei stabilite definitiv de instanță.

Totodată, a precizat că în Decizia nr. 242 din 8 aprilie 2021, Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal instituie un mecanism de calculare a pedepsei executate efectiv în cazul plasării persoanei condamnate în condiții necorespunzătoare de cazare, mecanism aplicabil în cazul analizării doar a condițiilor de acordare a liberării condiționate, și nu în temeiul soluționării unei contestații la executare.

În consecință, în raport cu aspectele expuse, doamna procuror a solicitat respingerea ca inadmisibilă a sesizării formulate de Tribunalul Galați — Secția penală.

Constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut dosarul în pronunțare.

**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE — COMPLETUL PENTRU
DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT
ÎN MATERIE PENALĂ,**

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 15 aprilie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 13.753/233/2021, Tribunalul Galați a dispus, în baza art. 476 alin. (1) raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

„Dacă zilele considerate ca fiind executate în baza Legii nr. 169/2017 avute în vedere la îndeplinirea fracției de pedeapsă pentru acordarea liberării condiționate și menționate ca fiind câștigate în cuprinsul hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat cererea sau propunerea de liberare condiționată rămân câștigate chiar și după pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 242 din 8 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, și se deduc din pedeapsa rezultată ca urmare a contopirii potrivit regulilor reglementate de art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal.”

II. Exponerea succintă a cauzei

Prin Sentința penală nr. 1.284 din 22 august 2018 a Judecătoriei Galați, rămasă definitivă la data de 28 august 2018 prin necontestare, în temeiul art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală s-a admis propunerea de liberare condiționată a persoanei condamnate V.M.

În considerentele acestei hotărâri judecătorești s-a statuat că V.M. a fost condamnat la pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. 941/2017 a Tribunalului Tecuci, în baza căreia s-a emis mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 1.051/2018, și a executat un număr total de 303 zile închisoare (prin luarea în considerare și a celor 36 de zile considerate executate potrivit art. 55¹ din Legea nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013), constatând că este îndeplinită condiția obligatorie a executării fracției de 2/3 din pedeapsă.

Prin Sentința penală nr. 1.733 din 22 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul cu nr. 13.753/233/2021, Judecătoria Galați, în temeiul art. 597, raportat la art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, în referire la art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, a respins ca neîntemeiată contestația la executare formulată de petentul condamnat V.M.

În motivare, prima instanță a reținut următoarele:

Potentul condamnat V.M., încarcerat în Penitenciarul Galați, a formulat cerere înregistrată pe rolul Judecătoriei Galați, prin care a solicitat aplicarea prevederilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 raportat la perioada pe care ar fi executat-o în sistemul penitenciar în perioada ianuarie 2018—august 2018.

Analizând și coroborând materialul probator existent la dosarul cauzei, prima instanță a constatat ca fiind neîntemeiată contestația la executare formulată de către petent și, în consecință, a respins-o pentru următoarele considerente:

Potrivit art. III din Legea nr. 240/2019 — *Prevederile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, se aplică persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate, a măsurilor preventive privative de libertate, minorilor care execută măsuri educative în centre de detenție, în centre educative sau în penitenciare, respectiv minorilor care au executat pedepse în penitenciare, potrivit Legii nr. 15/1968 privind Codul penal al României, cu modificările și completările ulterioare, și care execută, la data intrării în vigoare a prezentei legi, măsuri educative în centre de detenție, în aplicarea art. 21 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 289/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, pentru perioada cuprinsă între 24 iulie 2012 și data intrării în vigoare a prezentei legi.*

Așadar, prevederile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 au aplicabilitate doar pentru perioada cuprinsă între 24 iulie 2012 și 23 decembrie 2019.

Or, în condițiile în care petentul solicită aplicarea prevederilor art. 55¹ și după data de 23 decembrie 2019, prima instanță a constatat că cererea contestatorului este nefondată și a respins-o ca atare.

Împotriva acestei sentințe penale, petentul condamnat V.M. a formulat contestație.

Contestația nu a fost motivată în fapt și în drept.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Galați la data de 6 decembrie 2021.

La termenul de judecată din data de 21 ianuarie 2022, contestatorul a arătat că a executat în condiții necorespunzătoare un număr de 223 zile din ianuarie 2018 până în august 2018 și a beneficiat de 42 de zile considerate ca executate.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin Sentința penală nr. 1.284 din 22 august 2018 a Judecătoriei Galați, rămasă definitivă la data de 28 august 2018 prin necontestare, s-a admis propunerea de liberare condiționată a persoanei condamnate V.M.

În considerentele acestei hotărâri judecătorești s-a statuat că persoana condamnată a executat un număr total de 303 zile închisoare (prin luarea în considerare și a celor 36 de zile considerate executate potrivit art. 55¹ din Legea nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013), constatând că este îndeplinită condiția obligatorie a executării fracției de 2/3 din pedeapsă.

Așadar, prin constatarea de către instanța de judecată a îndeplinirii acestei condiții obligatorii de către persoana condamnată, aspect menționat în mod expres în cuprinsul considerentelor hotărârii judecătorești, drepturile persoanei condamnate referitoare la considerarea ca executate, ca măsură compensatorie, a zilelor potrivit Legii nr. 169/2017, au fost recunoscute definitiv odată cu rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, aspect statuat cu autoritate de lucru judecat care nu mai poate fi contrazis printr-o altă hotărâre judecătorească.

În acest sens, Curtea Constituțională a reținut în considerentele Deciziei nr. 102 din 17 februarie 2021 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 7 aprilie 2021, la paragraful 35, că *„autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești semnifică faptul că o cerere nu poate fi judecată în mod definitiv decât o singură dată, iar hotărârea astfel pronunțată este prezumată a exprima adevărul și nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre, această regulă având ca scop administrarea uniformă a justiției. Prin urmare, principiul autorității lucrului judecat împiedică nu numai judecarea din nou a unui proces terminat, având același obiect, aceeași cauză și purtat între aceleași părți, ci și contrazicerile*

dintre două hotărâri judecătorești, în sensul că drepturile recunoscute printr-o hotărâre definitivă nu pot fi contrazise printr-o hotărâre ulterioară, dată într-un alt proces. Așa fiind, instituția autorității de lucru judecat are o dublă valență: una materială (prezumție legală irefragabilă de adevăr judiciar în sensul judecătii irevocabile) și una procesuală (excepție procesuală de fond, care împiedică desfășurarea unui nou proces cu privire la același drept), respectarea sa impunând a se da eficiență ambelor componente anterior menționate”.

Ulterior, Curtea Constituțională a statuat că „dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală sunt neconstituționale”.

Însă, Decizia nr. 242 din 8 aprilie 2021 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, astfel că nu poate produce efecte juridice asupra drepturilor recunoscute persoanei condamnate prin hotărâre judecătorească definitivă.

De asemenea, completul de judecători a apreciat că nici dispoziția de anulare a liberării condiționate nu ar putea produce efecte asupra drepturilor unei persoane referitoare la zilele considerate ca executate, ca măsură compensatorie, potrivit Legii nr. 169/2017.

IV. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Timișoara care, după caz, au făcut referire și la opiniile unora dintre instanțele arondate.

IV.1. Într-o primă opinie, aparent majoritară, regăsită în informațiile transmise de Tribunalul București, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Giurgiu, Judecătoria Călărași, Tribunalul Teleorman, Judecătoria Zimnicea, Judecătoria Videle, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Alexandria, Tribunalul Brașov, Tribunalul Covasna, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Sălaj, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Năsăud, Tribunalul Constanța, Judecătoria Constanța, Judecătoria Hârșova, Tribunalul Tulcea, Judecătoria Tulcea, Judecătoria Măcin, Curtea de Apel Iași (opinia majoritară), Tribunalul Iași, Judecătoria Iași, Tribunalul Vaslui, Judecătoria Vaslui, Judecătoria Huși, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Ploiești, Tribunalul Galați, Judecătoria Câmpina, Judecătoria Vălenii de Munte, Judecătoria Pătârlagele, Curtea de Apel Ploiești, Tribunalul Brăila, Judecătoria Brăila, Tribunalul Vrancea, Curtea de Apel Craiova, Tribunalul Dolj, Judecătoria Craiova, Judecătoria Segarcea, Tribunalul Gorj, Judecătoria Motru, Judecătoria Novaci, Judecătoria Târgu Carbunești, Judecătoria Târgu Jiu, Tribunalul Olt, Judecătoria Caracal, Tribunalul Mehedinți, Curtea de Apel Suceava, Judecătoria Suceava, Judecătoria Botoșani, Judecătoria Fălțiceni, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Timiș, Judecătoria Lugoj, Judecătoria Timișoara, Tribunalul Caraș-Severin, Judecătoria Reșița, Judecătoria Caransebeș, Judecătoria Oravița, Tribunalul Sibiu s-a susținut că zilele considerate ca fiind executate în baza Legii nr. 169/2017, avute

în vedere la îndeplinirea fracției de pedeapsă pentru acordarea liberării condiționate și menționate ca fiind câștigate în cuprinsul hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat cererea sau propunerea de liberare condiționată rămân câștigate chiar și după pronunțarea Deciziei nr. 242 din 8 aprilie 2021 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021.

În argumentarea punctului de vedere s-a susținut că deși Decizia nr. 242 din 8 aprilie 2021 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, aplicabilitatea acestei decizii operează numai pentru viitor. În consecință, cât timp efectele Legii nr. 169/2017 s-au produs prin aplicarea lor de către instanțele de judecată, se apreciază că acestea rămân câștigate și se deduc inclusiv din pedeapsa rezultantă ca urmare a contopirii potrivit art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal.

IV.2. Opinia contrară a fost exprimată de Secția I penală a Curții de Apel București, Tribunalul Bihor, Tribunalul Prahova, Judecătoria Ploiești, Curtea de Apel Suceava, Tribunalul Alba, Judecătoria Aiud, instanțe care au susținut că zilele considerate ca fiind executate în baza Legii nr. 169/2017 avute în vedere la îndeplinirea fracției de pedeapsă pentru acordarea liberării condiționate și menționate ca fiind câștigate în cuprinsul hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat cererea sau propunerea de liberare condiționată rămân câștigate chiar și după pronunțarea Deciziei nr. 242 din 8 aprilie 2021 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021. Acestea nu se deduc din pedeapsa rezultată ca urmare a contopirii potrivit regulilor reglementate de art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal, însă vor fi avute în vedere cu ocazia analizării posibilității liberării condiționate, conform art. 105 din Codul penal la stabilirea fracției obligatorii pe care inculpatul trebuie să o execute conform art. 100 din Codul penal.

IV.3. Opinia judecătorilor din cadrul Secției penale și pentru cauze cu minori a Curții de Apel Galați și Tribunalului Arad este în sensul că zilele considerate ca fiind executate în baza Legii nr. 169/2017 avute în vedere la îndeplinirea fracției de pedeapsă pentru acordarea liberării condiționate și menționate ca fiind câștigate în cuprinsul hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat cererea sau propunerea de liberare condiționată nu rămân câștigate după pronunțarea Deciziei nr. 242 din 8 aprilie 2021 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, și nu se deduc din pedeapsa rezultată ca urmare a contopirii potrivit regulilor reglementate de art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal.

IV.4. Un alt punct de vedere a fost exprimat de judecătorii Secției a-II-a penale a Curții de Apel București, care au opinat că sesizarea este inadmisibilă, dispozițiile suspuse interpretării fiind clare.

V. Examenul jurisprudenței în materie

V.1. Jurisprudența națională relevantă

În materialul transmis de curțile de apel au fost indicate hotărâri judecătorești relevante pentru problema de drept ridicată în speță, fiind atașate următoarele hotărâri:

Decizia penală nr. 474/A din 3 aprilie 2018 pronunțată în Dosarul nr. 14.842/1.748/2020 al Curții de Apel București, Secția I penală;

Decizia penală nr. 320/A din 30 martie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 2.875/3/2021 al Curții de Apel București, Secția I penală;

Decizia penală nr. 644/A din 19 mai 2022 pronunțată în Dosarul nr. 2.512/312/2020 al Curții de Apel București, Secția a II-a penală;

Decizia penală nr. 902/A din 24 iunie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 5.522/1.748/2021 al Curții de Apel București, Secția a II-a penală;

Sentința penală nr. 1.467 din 10 iunie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 11.573/302/2022 al Judecătoria Sector 5 București;

Sentința penală nr. 1.156 din 14 mai 2021 pronunțată în Dosarul nr. 8.903/302/2021 al Judecătoria Sector 5 București;

Sentința penală nr. 562 din 19 noiembrie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 18.647/303/2021 al Judecătoria Sector 6 București.

Sentința penală nr. 337 din 16 martie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 4.683/271/2022 de Judecătoria Oradea;

Sentința penală nr. 1.497 din 15 decembrie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 15.625/271/2021 de Judecătoria Oradea;

Decizia penală nr. 300 din 3 august 2021 pronunțată în Dosarul nr. 7.016/280/2021 de Tribunalul Argeș;

Decizia penală nr. 46 din 27 ianuarie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 10.205/280/2021 de Tribunalul Argeș;

Sentința penală nr. 248 din 11 iunie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 1.472/63/2021 de Tribunalul Dolj, definitivă prin Decizia penală nr. 516 din 14 decembrie 2021 a Curții de Apel Craiova;

Sentința penală din 27 ianuarie 2020 pronunțată de Judecătoria Slatina;

Sentința penală nr. 22 din 24 martie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 11.105/225/2021 de Tribunalul Mehedinți;

Sentința penală nr. 130 din 7 decembrie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 1.745/104/2020 de Tribunalul Mehedinți;

Decizia penală nr. 521 pronunțată în Dosarul nr. 5.744/314/2018 de Curtea de Apel Suceava;

Sentința penală nr. 3 din 5 ianuarie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 2.762/175/2021 de Judecătoria Aiud;

Sentința penală nr. 741 din 20 octombrie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 4.044/175/2019 de Judecătoria Aiud.

V.2. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

În materialul trimis de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică a instanței supreme cu referire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării au fost identificate:

Decizia nr. 79 din 10 februarie 2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală.

Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în Dosarul nr. 436/1/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 2 iulie 2018, care a stabilit „în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24 iulie 2012, «perioada executată efectiv» din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare), cu efectul micșorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară”.

V.3. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

V.4. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale a României

Prin Decizia nr. 242 din 8 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată de Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală, din oficiu și s-a constatat că dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt neconstituționale.

„Așa fiind, Curtea constată că, prin pronunțarea Deciziei nr. 7 din 26 aprilie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a conferit dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal un caracter imprevizibil. Acest caracter imprevizibil are implicații în ceea ce privește persoana față de care s-a dispus liberarea condiționată, acesteia fiindu-i imposibil să cunoască data la care pedeapsa urma a fi considerată ca executată, și, în consecință, să își regleze comportamentul. Persoana față de care s-a dispus liberarea condiționată se află în imposibilitatea unei aprecieri rezonabile a consecințelor faptelor sale.”

VI. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

VI.1. **Facultatea de Drept a Universității „Titu Maiorescu” — catedra de Drept penal**, în punctul de vedere formulat, a susținut că pronunțarea Deciziei nr. 242/2021 a Curții Constituționale nu poate provoca o reevaluare a hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus măsura liberării condiționate a persoanelor condamnate cu luarea în calcul a zilelor considerate executate ca măsură compensatorie, potrivit art. 55¹ din Legea nr. 254/2013.

Totodată, s-a susținut că în urma anulării liberării condiționate din pedeapsa aplicată pentru infracțiunile concurente conform dispozițiilor art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal se scad perioada executată efectiv de condamnat, precum și zilele considerate executate ca măsură compensatorie, avute în vedere la pronunțarea hotărârii prin care s-a dispus inițial liberarea condiționată.

În esență, în punctul de vedere exprimat s-a arătat că din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 242 din 8 aprilie 2021 rezultă că acestea nu privesc ipoteza ce face obiectul actualei sesizări cu dezlegarea unei chestiuni de drept, aceasta din urmă referindu-se la situația juridică a persoanelor condamnate care au beneficiat de dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 în urma admiterii cererilor de liberare condiționată prin hotărâri judecătorești definitive.

În fapt, Curtea Constituțională, prin decizia amintită, a constatat neconstituțională interpretarea Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care aceasta extindea cadrul de aplicare a dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013 de la persoanele private de libertate, aflate în executarea pedepsei închisorii la momentul formulării cererii de liberare condiționată, la persoanele deja liberate condiționat la momentul intrării în vigoare a legii.

Față de cele de mai sus s-a concluzionat că premisa ce face obiectul cauzei în care se pune în discuție dezlegarea chestiunii de drept nu a ridicat probleme de neconstituționalitate, încadrându-se în forma tip de reglementare avută în vedere de legiuitor la momentul legiferării.

Totodată, s-a susținut că intrarea în vigoare a Legii nr. 169/2017, ce a avut ca rezultat calcularea fracțiilor de pedeapsă ce trebuie obligatoriu executate, inclusiv prin aplicarea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013, nu a anulat obligativitatea îndeplinirii celorlalte condiții prevăzute de art. 99 și art. 100 din Codul penal, liberarea condiționată rămânând în continuare un beneficiu, nu un drept.

Or, atât timp cât o instanță de judecată a analizat toate aceste condiții specifice și a pronunțat o soluție de liberare condiționată, rămasă definitivă, această hotărâre se bucură de putere de lucru judecat, Decizia Curții Constituționale nr. 242/2021 neafectând în vreun fel acest statut juridic.

Indiferent de condamnările viitoare ale persoanei în cauză/anularea ulterioară a liberării condiționate, nu se mai poate pune în discuție o reevaluare a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus măsura liberării condiționate cu luarea în calcul a zilelor considerate executate ca măsură compensatorie, întrucât aceasta ar însemna o încălcare a principiului stabilității/securității raporturilor juridice.

În ceea ce privește *perioada ce urmează a fi dedusă din pedeapsa rezultantă aplicată* conform dispozițiilor art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal, în urma anulării liberării condiționate potrivit art. 105 din Codul penal, s-a susținut că trebuie avute în vedere următoarele considerente:

În Decizia nr. 15 din 26 septembrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni în materie penală a stabilit că în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal, prin pedeapsa „executată sau considerată ca executată”, ce constituie primul termen al recidivei, se are în vedere pedeapsa recalculată ca urmare a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 și a apreciat că în categoria pedepselor considerate ca executate se încadrează și zilele compensatorii aferente pedepsei executate în condiții necorespunzătoare în regim de detenție.

Instanța supremă a mai arătat că, fiind vorba despre zile considerate ca executate, acestea se vor adăuga perioadei executate efectiv de condamnat, cu consecința reducerii sau chiar înlăturării restului rămas neexecutat din pedeapsa aplicată.

Prin aceeași decizie s-a reținut că, în situația săvârșirii unei noi infracțiuni în perioada liberării condiționate, revocarea liberării condiționate și executarea restului de pedeapsă presupune recalcularea perioadei executate efectiv prin considerarea ca executate suplimentar a zilelor calculate ca executate ca măsură compensatorie pentru condițiile de detenție necorespunzătoare.

În speță s-a susținut că aceleași considerente sunt aplicabile și în cazul anulării liberării condiționate, acestea nefiind afectate de viciile de constituționalitate evidențiate în Decizia nr. 242/2021 a Curții Constituționale.

În susținerea acestei opinii s-a arătat că trebuie observat și regimul diferențiat de reglementare pentru care a optat legiuitorul în cazul zilelor considerate a fi executate ca măsură compensatorie, reglementate în cap. IV din Legea nr. 254/2013, destinat **Condițiilor de detenție**, față de zilele câștigate în urma muncii prestate și/sau a instruirii și formării profesionale, reglementate în capitolul VIII din aceeași lege, destinat **Liberării condiționate**.

Mai mult decât atât, în privința situațiilor prevăzute la art. 96 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, legiuitorul a optat pentru o formulare ce reflectă limitarea beneficiului acordat persoanelor condamnate strict la liberarea condiționată, respectiv „*Pedeapsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate*”.

Spre deosebire de această reglementare limitativă, în cazul art. 55¹ alin. (1) legiuitorul folosește un text de natură să reflecte efecte juridice care depășesc instituția liberării condiționate, respectiv „*La calcularea pedepsei executate efectiv se are în vedere (...), ca măsură compensatorie, și executarea pedepsei în condiții necorespunzătoare, (...), se consideră executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată*”.

Astfel, din interpretarea prin comparație a textelor avute în vedere s-a susținut că, dacă în cazul situațiilor de la art. 96 beneficiul este avut în vedere strict pentru calculul fracției de pedeapsă ce poate fi avută în vedere pentru liberarea condiționată, în cazul art. 55¹, legiuitorul acordă zilelor câștigate în urma executării pedepsei în condiții necorespunzătoare un statut similar cu cel al pedepsei executate efectiv, cu consecința subsecventă a unor efecte juridice echivalente.

Un asemenea regim diferențiat se reflectă inclusiv în faptul că, spre deosebire de celelalte situații prevăzute de art. 96 din Legea nr. 254/2013, beneficiul compensatoriu prevăzut la art. 55¹ se aplică și persoanelor condamnate la detențiunea pe viață (în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 620 din 22 septembrie 2020).

Aceeași diferență rezultă și din Ordinul ministrului Justiției nr. 2.188/C/2022 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind evidența nominală și statistică a persoanelor private de libertate determinată de primire, punerea în executare a pedepselor și măsurilor privative de libertate, stabilirea și schimbarea regimului de executare, punerea în libertate și comunicarea actelor de procedură.

Astfel, potrivit art. 22 alin. (4) din actul normativ menționat „*Durata reținerii, a arestării preventive, a arestului la domiciliu și alte perioade deduse din durata pedepsei, potrivit legii, și partea din pedeapsă executată sau considerată ca executată anterior, așa cum se menționează în mandatul de executare a pedepsei privative de libertate și în hotărârea definitivă de condamnare, precum și zilele considerate executate suplimentar ca măsură compensatorie pentru executarea măsurii arestării preventive, pedepsei sau măsurii educative în condiții necorespunzătoare, se scad din durata pedepsei închisorii ori a detențiunii pe viață*”.

VII. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra chestiunii de drept supuse dezlegării, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a opinat în sensul că sesizarea este inadmisibilă, deoarece întrebarea supusă dezlegării nu reprezintă o veritabilă problemă de drept întrucât prevederile legale ce se solicită a fi interpretate sunt clare, iar aplicarea lor în cauză nu necesită lămuriri.

Astfel, în punctul de vedere formulat s-a susținut că în raport cu situația juridică a contestatorului zilele considerate executate în baza dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal nu duceau și nu pot duce nici în prezent la o reducere efectivă a pedepsei aplicate prin hotărârea de condamnare definitivă, acestea putând fi, eventual, valorificate la soluționarea unei cereri/proponeri de liberare condiționată din executarea pedepsei rezultate în urma contopirii.

În cuprinsul art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013, introdus prin Legea nr. 169/2017, în prezent abrogat, legiuitorul arată, în mod explicit, că efectul măsurii compensatorii constă în considerarea ca executate a unui număr suplimentar de 6 zile din pedeapsa aplicată, pentru fiecare perioadă de 30 de zile executată într-un spațiu de cazare necorespunzător.

Terminologia folosită în cuprinsul art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013 nu reprezintă o noutate în materia executării pedepselor, deoarece, potrivit art. 96 din Legea nr. 254/2013, și zilele suplimentare obținute ca urmare a muncii prestate, a instruirii școlare și formării profesionale au același regim juridic, fiind considerate ca executate.

Așadar, perioadele asimilate executării, cum sunt cele obținute în baza dispozițiilor privind recursul compensatoriu sau cele obținute în baza muncii prestate, nu constituie o executare efectivă a pedepsei și nu pot determina micșorarea pedepsei aplicate de instanță după regulile de la art. 40 alin. (1) și (3) raportat la art. 39 din Codul penal, deoarece o astfel de deducere nu este reglementată de legiuitor.

Prin motivele invocate pe calea contestației la executare nu se pot pune în discuție legalitatea și temeinicia hotărârilor în baza cărora se face executarea și nu se poate ajunge la modificarea hotărârilor rămase definitive, întrucât contestația la executare nu are natura juridică a unei căi de atac.

Pe calea contestației la executare se pot invoca aspecte ce privesc exclusiv executarea hotărârilor, contestația la executare fiind o procedură jurisdicțională de rezolvare a unor incidente limitativ prevăzute de lege, în cursul punerii în executare a hotărârilor penale definitive sau în cursul executării, cu scopul de a asigura conformitatea cu legea penală a executării hotărârilor judecătorești, fără a se putea schimba sau modifica soluția care se bucură de autoritate de lucru judecat.

Or, prin contestația la executare formulată, contestatorul nu invocă un incident apărut la punerea în executare a hotărârii penale definitive sau în cursul executării pedepsei, ci solicită scăderea din pedeapsa rezultantă de 1 an și 9 luni închisoare aplicată definitiv pentru concursul de infracțiuni a duratei considerate ca executate ca efect al măsurii compensatorii.

Într-o astfel de ipoteză, ceea ce se pune în discuție nu este valorificarea unui drept stabilit cu autoritate de lucru judecat prin hotărârea de liberare condiționată din pedeapsa anterioară, ci încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârii prin care s-a stabilit cu caracter definitiv pedeapsa pe care o execută persoana condamnată în prezent.

În realitate, „dreptul câștigat” la care face referire instanța de trimitere în cuprinsul încheierii de sesizare constă în dreptul de a obține liberarea condiționată mai devreme, prin luarea în considerare a zilelor obținute cu titlu compensatoriu, și nu dreptul la deducere a acestor zile din pedeapsa aplicată de instanță.

Adaptând raționamentul instanței la situația juridică a contestatorului, Ministerul Public a susținut că și durata pedepsei considerată executată în baza muncii prestate a fost avută în vedere la calcularea fracției de pedeapsă necesar a fi executate pentru a se dispune liberarea condiționată, aspect menționat în considerentele hotărârii de liberare condiționată, însă instanța nu pune în discuție micșorarea pedepsei și în raport cu aceste zile.

Dreptul la deducere din pedeapsa aplicată de instanță a zilelor obținute în baza legii recursului compensatoriu nu rezultă din cuprinsul art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, introdus prin Legea nr. 169/2017, și contravine dispozițiilor art. 40 alin. (3) din Codul penal, care fac referire explicită la pedeapsa executată, și nu la pedeapsa considerată ca executată.

În plus, reglementarea măsurii compensatorii în capitolul IV al Legii nr. 254/2013, modificată și completată prin Legea nr. 169/2017, intitulat „Condițiile de detenție”, exprimă voința legiuitorului de aplicare a dispozițiilor art. 55¹ din aceeași lege, exclusiv în legătură cu regimul de executare a pedepselor, nefiind vizat cuantumul pedepsei aplicate prin hotărârea de condamnare.

În cele din urmă, interpretarea dată dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, introdus prin Legea nr. 169/2017, de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018, anterior Deciziei Curții Constituționale nr. 242 din 8 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, nu este de natură a determina concluzia că, în raport cu situația juridică a contestatorului, zilele obținute în baza legii recursului compensatoriu determină diminuarea pedepsei aplicate prin hotărârea de condamnare.

Prin Decizia nr. 7 din data de 26 aprilie 2018, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat, în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24 iulie 2012, perioada executată efectiv din pedeapsa din a cărei executare a fost dispusă liberarea condiționată, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, prin considerarea ca executate suplimentar a zilelor compensatorii obținute pentru executarea pedepsei în condiții de detenție necorespunzătoare.

Din considerentele deciziei anterior menționate a rezultat că instanța supremă a stabilit o situație premisă diferită față de cea incidentă în cauza cu care a fost investită instanța de trimitere, constând în existența unei condamnări cu privire la care sunt incidente dispozițiile referitoare la revocarea liberării condiționate, prevăzută de art. 104 alin. (2) din Codul penal.

Or, în ipoteza contestatorului se pun în discuție concursul de infracțiuni, anularea liberării condiționate și contopirea pedepselor, conform regulilor prevăzute art. 39 din Codul penal și nicidecum revocarea liberării condiționate.

Nici Decizia nr. 8/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nu justifică o altă concluzie.

Astfel, în considerentele deciziei în interesul legii amintite, s-a arătat că recalcularea părții executate efectiv din pedeapsa anterioară, prin luarea în considerare a zilelor compensatorii acordate pentru executarea acesteia în condiții de detenție necorespunzătoare, va avea ca efect reducerea restului de pedeapsă rămas neexecutat și, prin aceasta, reducerea pedepsei rezultante definitiv aplicate, în condițiile în care restul neexecutat dintr-o pedeapsă anterioară s-a adăugat la pedeapsa stabilită pentru noua infracțiune, situație ce nu se regăsește în cauza cu care este investită instanța de trimitere.

În raport cu aspectele precizate mai sus s-a susținut că nici anterior Deciziei Curții Constituționale nr. 242 din 8 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, situația juridică a contestatorului nu impunea vreo micșorare a pedepsei stabilite definitiv de instanță.

Totodată, s-a reținut că aceeași este și interpretarea reținută de Curtea Constituțională în considerentele Deciziei nr. 242 din 8 aprilie 2021, conform căreia dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal instituie un mecanism de calculare a pedepsei

executate efectiv în cazul plasării persoanei condamnate în condiții necorespunzătoare de cazare, mecanism aplicabil în cazul analizării condițiilor de acordare a liberării condiționate.

Față de argumentele ce preced, s-a concluzionat că, raportat la conținutul și interpretarea dispozițiilor legale incidente în materie, nu există vreo îndoială rezonabilă cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate de instanța de trimitere.

VIII. **Opinia judecătorului-raportor**

Soluția propusă de judecătorul-raportor a fost aceea de respingere, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Tribunalul Galați — Secția penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept invocate.

În esență, s-a reținut că problema a cărei dezlegare se solicită nu constituie o veritabilă și dificilă chestiune de drept, care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea instanței supreme, iar soluționarea pe fond a cauzei cu care a fost investit Tribunalul Galați — Secția penală nu depinde de lămurirea chestiunii ce face obiectul prezentei sesizări.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând sesizarea formulată de Tribunalul Galați, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

IX.1. **Dispoziții relevante**

Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

„**Art. 551. — Compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare**¹.

(1) La calcularea pedepsei executate efectiv se are în vedere, indiferent de regimul de executare a pedepsei, ca măsură compensatorie, și executarea pedepsei în condiții necorespunzătoare, caz în care, pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, chiar dacă acestea nu sunt consecutive, se consideră executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată.

(2) În sensul prezentului articol, se consideră condiții necorespunzătoare cazarea unei persoane în oricare centru de detenție din România care a avut lipsuri la condițiile impuse de standardele europene.

(3) În sensul prezentului articol, se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare cazarea în oricare dintre situațiile următoare:

a) cazarea într-un spațiu mai mic sau egal cu 4 mp/deținut, care se calculează, excluzând suprafața grupurilor sanitare și a spațiilor de depozitare a alimentelor, prin împărțirea suprafeței totale a camerelor de detenție la numărul de persoane cazate în camerele respective, indiferent de dotarea spațiului în cauză;

b) lipsa accesului la activități în aer liber;

c) lipsa accesului la lumină naturală sau aer suficient ori disponibilitatea de ventilație;

d) lipsa temperaturii adecvate a camerei;

e) lipsa posibilității de a folosi toaleta în privat și de a se respecta normele sanitare de bază, precum și cerințele de igienă;

f) existența infiltrațiilor, igrasiei și mucegaiului în pereții camerelor de detenție.

(4) Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și la calcularea pedepsei executate efectiv ca măsură preventivă/pedeapsă în centrul de rețineră și arestare preventivă în condiții necorespunzătoare.

(5) În sensul prezentului articol, nu se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare ziua sau perioada în care persoana a fost:

a) internată în infirmerii din cadrul locurilor de detenție, în spitale din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor, a Ministerului Afacerilor Interne sau din rețeaua sanitară publică;

b) în tranzit.

(6) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică în cazul în care persoana a fost despăgubită pentru condiții necorespunzătoare de detenție, prin hotărâri definitive ale instanțelor naționale sau ale Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru perioada pentru care s-au acordat despăgubiri și a fost transferată sau mutată într-un spațiu de detenție având condiții necorespunzătoare.

(7) Beneficiul aplicării dispozițiilor alin. (1) nu poate fi revocat.

(8) Perioada pentru care se acordă zile considerate ca executate în compensarea cazării în condiții necorespunzătoare se calculează începând cu 24 iulie 2012.”

IX.2. **Cu privire la admisibilitatea sesizării:**

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit, în art. 475 din Codul de procedură penală, posibilitatea anumitor instanțe, inclusiv a tribunalului investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

În consecință, pentru a fi admisibilă o asemenea sesizare, trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă, în prezent, obiectul unui recurs în interesul legii.

De asemenea, din economia dispozițiilor legale invocate, reiese că admisibilitatea sesizării este condiționată, în mod esențial, de existența unei veritabile probleme de drept, care să facă necesară o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, aceasta constituind, de fapt, premisa fundamentală ce justifică intervenția instanței supreme prin mecanismul de unificare a practicii judiciare instituit de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală.

¹ Introdus prin Legea nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal — în vigoare de la 21 iulie 2017 și abrogat prin Legea nr. 240/2019 privind abrogarea Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și pentru modificarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal — în vigoare de la 23 decembrie 2019.

În speță, se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei *cauze pendinte* aflate în curs de judecată în ultimă instanță, *Tribunalul Galați — Secția penală fiind investit cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță*, și anume a contestației formulate de contestatorul V.M. împotriva Sentinței penale nr. 1.733 din 22 noiembrie 2021 a Judecătoriei Galați, prin care s-a respins ca neîntemeiată contestația la executare formulată de petent privind aplicarea dispozițiilor art. 551 din Legea nr. 254/2013, raportat la perioada executată în sistem penitenciar în perioada ianuarie 2018—august 2018.

Totodată, chestiunea ce formează obiectul întrebării cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

Celelalte cerințe impuse de art. 475 din Codul de procedură penală nu sunt însă îndeplinite în cauză, întrucât nu există o veritabilă problemă de drept care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea instanței supreme, iar soluționarea pe fond a contestației cu care a fost investit Tribunalul Galați — Secția penală nu depinde de lămurirea chestiunii ce face obiectul prezentei sesizări.

Astfel, sub acest din urmă aspect, este de menționat că, în jurisprudența sa, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a statuat asupra înțeleșului ce trebuie atribuit sintagmei „problemă de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”, arătând că admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476—477 din Codul de procedură penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului (Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 7 iulie 2014).

Din modalitatea de definire a acestei cerințe de admisibilitate a sesizării consacrată în jurisprudența constantă a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală reiese că relația de dependență dintre interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin intermediul mecanismului de unificare a practicii judiciare reglementat de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, și rezolvarea pe fond a cauzei se verifică prin aptitudinea respectivei interpretări de a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul în care a fost formulată întrebarea prealabilă, un asemenea raport de conexitate neexistând în acele situații în care, oricare ar fi dezlegarea dată problemei de drept de către instanța supremă, aceasta nu va avea nicio influență asupra soluției pe fond a litigiului.

Or, în cauză, se constată că lămurirea aspectului ce formează obiectul sesizării cu care a fost investit Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nu poate avea nicio înrâurire asupra deciziei ce va fi luată pe fondul contestației înregistrate pe rolul Tribunalului Galați — Secția penală, neexistând legătura de dependență necesară dintre

chestiunea de drept supusă interpretării și modul de rezolvare a contestației, cerută în mod obligatoriu de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

Din expunerea succintă a cauzei rezultă că problema de drept, respectiv *dacă zilele considerate ca fiind executate în baza Legii nr. 169/2017 avute în vedere la îndeplinirea fracției de pedeapsă pentru acordarea liberării condiționate și menționate ca fiind câștigate în cuprinsul hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat cererea sau propunerea de liberare condiționată rămân câștigate chiar și după pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 242 din 8 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021 și se deduc din pedeapsa rezultată ca urmare a contopirii potrivit regulilor reglementate de art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal*, cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție nu influențează soluția ce ar putea fi pronunțată în cauză de titularul sesizării.

Decizia nr. 242/2021 a Curții Constituționale nu poate provoca o reevaluare a hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus măsura liberării condiționate a persoanelor condamnate cu luarea în calcul a zilelor considerate executate potrivit art. 551 din Legea nr. 254/2013. De fapt, premisa ce face obiectul cauzei aflate pe rolul Tribunalului Galați nu a ridicat probleme de neconstituționalitate, cu totul alte motive determinând pronunțarea deciziei Curții Constituționale.

Drept urmare, atât timp cât o instanță de judecată a analizat toate condițiile specifice și a pronunțat o soluție de liberare condiționată, rămasă definitivă, această hotărâre se bucură de putere de lucru judecat și nicio altă decizie nu poate afecta vreodată în vreun fel acest statut juridic. Indiferent de condamnările viitoare ale unei persoane, de anularea ulterioară a liberării condiționate, nu se mai poate pune în discuție o reevaluare a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus măsura liberării condiționate cu luarea în calcul a zilelor considerate executate, întrucât aceasta ar însemna o încălcare a principiului stabilității/securității raporturilor juridice.

Față de considerentele expuse mai sus, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală constată că lămurirea chestiunii ce formează obiectul întrebării prealabile nu se repercutează în niciun fel și nu poate avea vreo înrâurire asupra deciziei ce va fi luată pe fondul contestației înregistrate pe rolul Tribunalului Galați — Secția penală, neexistând legătura de dependență necesară dintre problema de drept supusă interpretării și modul de rezolvare a cauzei aflate pe rolul instanței în ultimul grad de jurisdicție, aspect ce determină inadmisibilitatea sesizării pentru neîndeplinirea uneia dintre condițiile cumulative prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Deopotrivă, nu este întrunită nici cerința referitoare la existența unei veritabile probleme de drept care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Din acest punct de vedere, se constată că, prin Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016 (ale cărei considerente au fost reluate, apoi, în deciziile nr. 6 din 2 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 15 aprilie 2016; nr. 19 din 27 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 1 noiembrie 2016; nr. 20 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 10 iulie 2017; nr. 27 din 12 decembrie 2017,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 22 ianuarie 2018; nr. 5 din 21 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 15 mai 2019; nr. 19 din 29 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 12 februarie 2020, și nr. 68 din 29 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 19 ianuarie 2022), Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că „scopul unei asemenea proceduri este de a da dezlegări asupra unor probleme veritabile și dificile de drept.

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 475 din Codul de procedură penală trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții. Interpretarea urmărește cunoașterea înțeleșului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia (...). Hotărârile prealabile trebuie pronunțate numai în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, constituind o dezlegare de principiu a unei probleme de drept. În egală măsură, sesizarea trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii, și nu elemente particulare ale cauzei deduse judecătii”.

Per a contrario, procedura nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului, precum și a deciziilor pronunțate atât de Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și de Curtea Constituțională se impune într-un mod atât de evident încât nu lasă loc de îndoială.

În concret, din modalitatea de formulare a întrebării adresate Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, dar și din mențiunile inserate de instanța de trimitere în cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că problema ce se solicită a fi lămurită nu este susceptibilă de a primi o rezolvare de principiu printr-o hotărâre pronunțată în condițiile art. 477 din Codul de procedură penală.

Astfel, instanța de trimitere, fără a semnală dificultăți de interpretare a dispozițiilor supuse dezlegării, urmărește de la Înalta Curte de Casație și Justiție o confirmare a soluției ce se prefigurează în cauza cu care a fost investită, și nu o dezlegare a unei probleme de drept ce impune apelarea la mecanismul de asigurare a unei practici judiciare unitare, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Or, procedura pronunțării unei asemenea hotărâri este condiționată de existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei în care s-a dispus sesizarea, nefiind permis a se apela la acest mijloc legal în scopul de a primi de la instanța supremă rezolvarea în concret a speței prin confirmarea sau infirmarea soluției ce se prefigurează în cauză.

Se constată, așadar, că problema de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție nu reprezintă o veritabilă chestiune de drept, deoarece nu există o reală neclaritate, lecturarea normelor juridice incidente fiind suficientă pentru a înțelege voința legiuitorului, fără a fi necesară o dezlegare din partea instanței supreme.

În consecință, raportat la toate argumentele expuse anterior, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală constată că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală, constând în existența unei veritabile probleme de drept care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție și a unei relații de dependență între lămurirea chestiunii supuse interpretării și soluționarea pe fond a cauzei cu care a fost investită instanța de trimitere.

În considerarea celor mai sus arătate, având în vedere neîntrunirea condițiilor cerute de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție nu va proceda la analiza pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, constatând că sesizarea formulată este inadmisibilă.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Galați prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă zilele considerate ca fiind executate în baza Legii nr. 169/2017 avute în vedere la îndeplinirea fracției de pedeapsă pentru acordarea liberării condiționate și menționate ca fiind câștigate în cuprinsul hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat cererea sau propunerea de liberare condiționată rămân câștigate chiar și după pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 242 din 8 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, și se deduc din pedeapsa rezultată ca urmare a contopirii potrivit regulilor reglementate de art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 28 septembrie 2022.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,
Adina Andreea Ciuhan Teodoru

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2023.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

5 948493 460831